

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' έννεναίντα τρία,
κρίσις θα ζουρλάνη τους Ρωμηούς άχρεια.

Δέκατος ό χρόνος είναι
κι' Έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή. — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό ΡΑΜΝΟΣ την έβδομάδα
κι' έστιν ένω ήμενάδα
Συνδρομητάς θα λέγομαι
και σ'ών Αθηνών την πόλιν
και εις την Ελλάδα όλην
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο

— μόνον ήνα φορά να βγαίνω,
— κι' έσπετε ποτέ να φεταίνω,
— γιατί λεπτά δέν έχωμει,
— και εις την άλλοδαπήν,
— όποιος νάξω κι' έντροπήν.
— **έντα φράγμα είναι μόνο.**

γιά τό τίνα όμως μαρη
Κι' ένά φύλλο έν κρατή;
κι' έσπους τον παρή δέν όζει;
Γράμματα και συνδρομαι
Γιά τή σάρα και τή μάρα

— **έντα φράγμα και' όσα χέρι**
— έγινας συνδρομητής,
— όλ' τον σάγ μαύρο φίλι
— άπ' εύθείας πρής έμά,
— κάθε φύλλο μήν δέκαρα.

Τού μηνός Όκτωβρίου έννενα,
τού Τσολλά κατορθώματα νέα.

Πούντος τετρακόδα και σαράντα τρία,
γιά τον Καραπάνο τόση φασαρία.

**Καραπάνου τελστή
και παρλάτα δυνατή.**

Καρότσιαι πάνε κι' έρχονται και βίχαβι και σουσταίς,
ό Καραπάνος έφθασε, ψηλή προσωπικότης,
τσκαλαπατείνονται μερικοί ποδόγυροι και φουσταίς
και τρίχουν οι περιέργοι και μαγαγαρία πρώτης.

Μή κλαπαδόρ' άκούεται και δυο κλαρινέτα
και προηγούνται τής πομπής οι φέροντες τά πρώτα,
τόν κόσμο σημάζει κάποτε καμμιά τριλλή ρουκίτα
και τρακατρούκιαι μερικίαι κι' όλιγα βαρελότα.
Εις την βροντήν των ρουκετών τό πλήθος συσωρευείται
κι' ό Κώστας ό Σταυρόπουλος του πλήθους προπορεύεται,
και ζήτη σκούζου άπ' ιδώ και ζήτη κι' άπ' έκεί,
άντιλαλούν γλυκίτατοι παρηγορικές λόγιαι,
άλλήλους άντασπάζονται οι Προεδρευτικίαι
κι' οι άμαξιάδες χαιρόνται πού βρήκαν άγώγι.

Νέα χρυσή περίοδος, λαμπρή και καρναβάλιαι,
ύποδογαίς ώσαν κι' αύτή δέν πάνε του κακού,
κι' άπό τον σινηρόδρομο σιγά σιγά προβάλλει
ή σεβασμία κεφαλή του Προεδρευτικου.

Ή Πρόδος 'στό όρόμο της τον ήμερ μίαν ήμέρα
και τούτοι με χαμόγελο, α' ψηλή μου Καραπάνε,
οι διορίζω μόνον μου προστατην και πατέρα
πριν με τούς άλλους οι Ρωμηοι κατά διαδόλου πάνε.

"Έχεις και μπόι πιδ μακρύ και τόσα κόλπα ζέριαι
κι' έν άγαπής την Πρόδο να γίνης κανονίση,
τούτίστι να συμβιδιασθής μ' έκείνα τά γαιδούριαι,
ή μ' άλλους λόγους όθλαδή να μήν πληρώσης όσάρα,
και μή σακκουλα να τούς 'πής να ράφουσαι καινούριαι
να την γεμίς' ή Πρόδος ή ψωροκασσιότζερα.

»Πρόδος σήμερα θα 'πή λεπτό να μήν πληρώσης
και σαν γυρεύεις πληρωμή κανένας τενείς
να πέρνης τό ματσούαι σου και να τον μπαγαρώνης
και τό κεράλι του να σπές με τής κατραπαναίς.
Σέ μόνον έμπιστεύουμαι, σε μόνον έκτιμώ,
κυπρασιόμο μου κερμι και μοναγή μου γλίκα,
τάς μυστικίαις ήλιόδαίς μου άπάνω σου κρεμώ,
'στους ουρανούς σ' έγίρευαι και 'στους Ρωμηούς σ' εύρήκα.
Σύ πρώτος 'μπρός μου βρήθηκες και μεούπισες 'στό λάτο
και πάρε σι παρακαλώ αυτό τό βρελότο,
κι' όπόταν σου φαναώω μαρς τά όντηα σου να τρίξη
και δίχως όδούλου να σπιαχτή άμείσιαι να τό ριζής.»

"Έτο' ή κυρία Πρόδος 'στον Καραπάνο 'μίλησε
και σφίγγωντας τό χέρι του 'στό κουτέλο τον 'μίλησε,
κι' έκείνος σήμερα γυρνά μ' αύτήν άλαμπραταίτα
και σάν Περιπλανώμενος πλαναταί Ιουδαίος,
κι' όπου πατήη και διαβή άνάθου σπερματαίτα
και σπρώχνη' εύγινης λαός και συρρετός χυδαίς.

ή δι φωνή του βροντερὰ παραΐζει τούς αέριας
κι' Ἀπόστολος βαπτίζεται Προόδου κανονίερας.

Μόνον αὐτός ἔζηγισε τοῦ γένους τὰς ἀνάγκας
κι' εἶδε πῶς χαντακόνετι ἡ πίστις κάθε πάγκας,
ἡμιδαπῆς κι' ἀλλοδαπῆς, πούρας Ρωμῆας καὶ Φράγκας,
καὶ διατρέχει στάδια καὶ τόσους παρασάγγας
τοὺς πρώτους τῆς πολιτικῆς μαστίζων μοσχμαγκας.

Κι' ἀπὸ τοὺς λόγους στίγνωις τὸν λάρυγγά του πνάνει,
μὰ κάποτε τὸν ἐνεχλεῖ καὶ λὸξιγκας συγνός,
κι' ὅλο μὲ κριβαρότερο ζεσταῖς γαργάρας κάνει
καὶ κακαρίζει 'στὰ ψηλά σὰν κόκορας βραχνός.

Καὶ τώρα ξαναγύρισε 'στὴν εὐτυχὴ Παλλάδα
κι' ἡ Πρόδος, ποῦ πίσω του δὲν τὸν ἀρίνει βῆμα,
ἀπάνω του τυλίγεται ὡσὰν περικολλάδα
κι' ἔγκληματίζεται κι' αὐτὴ μὲς 'στὸ 'δικὸ μας κλίμα,
καὶ τὸ κλεινὸν πολιοῖθρον ἐκ βάρθρον συγκλονεῖ
κι' ὁ Κώστας ὁ Σταυρόπουλος θερμῶς τὸν προσφωνεῖ.

«Καλῶς μὰς ἦλθες, ἀρχηγέ, ποῦ τόσο σ' ἔθαυμάσαμε...
κρῦβεις μεγάλα σχέδια μὲς 'στὸ μακρὸ ταμπάρο,
γι' αὐτὸ κι' ἡμεῖς ὑποδοχαῖς βραβῆταῖς ἑτοιμάσαμε
κι' εἰς ἕνα κι' ἄλλον ἀμαξὴ εἰώσαμε κατάρω.

Ἐμπρός σου ὄλ' εἰ δανεισταὶ τὸ κόβουνε κουμποῦρι
κι' εἰς πῦρ ἀμείως βόλλεται τὸ κάθε των τετρίτη,
ὁ περιούσιος λαὸς σ' εὐρίκει κλεμποῦρι
καὶ τὴν ἀγκλισαθῆκατε καὶ πάτε ταῖρι ταῖρι.

Γιὰ τούτη τὴν ὑποδοχὴ δὲν ἔξερει πῶς κτηκιάσαμε,
κι' ἂν τὰ ποιγγιὰ μὰς 'στῆνῶσαν ἀπὸ πένταρα νείτα
ἄλλ' ὅμως γιὰ χατῆρι σου πρὸ ἡμερῶν 'νοικιάσαμε
μὰ κλαπαδόρα δυνατὴ καὶ τρία κλαρινέτα,
κι' ἐκ περιουσίᾳ σου 'κάναμε καὶ τούτη τὴν θυσία
γιὰ νὰ σοῦ γίν' ὑποδοχὴ μὲ κάποια σημασία.

Ἄκου, μεγάλε ἀρχηγέ, πῶς παίζ' ἡ μουσικὴ
καὶ δρόσιζε τὴν λαύρα μὰς σὰν δροσερὴ γιατσάδα,
καὶ κῦτταζε τρίγυρω σου εἰ Προδευτικὸι
πῶς ἦλθαν ὄλοι χάρισμα νὰ εἶνε καροτσάδα.

Ἡ κάθε φέστα σήμερα κοστίζει ἀκριβὰ
κι' ὅποιος γυρεῖ ὑποδοχαῖς δὲν εἶναι 'στὰ καλά του,
τὸν ὀμβολὸ του μ' εἴσοδα τρικοῦβερτα τραβῆ
'ζοῦδοντας γιὰ μάσκουλα τὰ μαλλοκέφαλά του.

Ὁ βίος μὰς κατῆνθησε βαρὺς καὶ φορτικὸς
μὲ τὰ πολλὰ καθήκοντα καὶ τὰς υποχρεώσεις,
ἀλλὰ πιστεύομεν πῶς σὺ σὰν Προδευτικὸς
ἀμείως τὸν λογαριασμὸ τῆς φέστας θὰ πληρώσῃς.

Μὲ ταῦτην τὴν παρήγγρον καὶ σταθερὰν ἐλπίδα
ὑμνοῦμεν σὲ τὸν ἀρχηγόν, τοῦ κράτους τὴν κρηπίδα,
καὶ τὸν ἔχθρὸν τὰ στόματα φακίλωστα καὶ κλειστά,
ποῦ φέρνεται 'στὸ κόμμα μὰς ὄλιγον ἀνάγῳγας,

καὶ λαβε σὲ παρακαλῶ τῆς τελετῆς τὴν λίστα
νὰ ὄῃς τὸ τί 'ζωδιψίμε σὰν ὀικονομολόγος.

(Πρὸς ταῦτα μ' ἕνα κίνημα πολὺ σημαντικὸν
ἀπήντησε τὸ καύχημα τῶν Προδευτικῶν.)

Κ.—Ὁ φίλτατε Σταυρόπουλε καὶ προσφιλεῖς ἑταῖροι,
ἵπου ἔζητήσαμε κι' ἡμεῖς αὐτὸ τὸ καλοκαίρι,
δὲν τὴν ἑκαταφέρατε τὴν φέστα μὰς καλὰ
καὶ δικαιοῦται καθ' ἑχθρὸς μαζὶ μὰς νὰ γελᾷ.

Ἐπρεπε περισσότερον ἀκόμη νὰ ποζάρετε,
ἔπρεπε περισσότερας καρότσας ν' ἀγκαζάρετε,
ἔπρεπε περισσότερα νὰ δώσατε κατάρω
κι' ἀνθρώπους νὰ πληρώσατε νὰ ρίξουν ἴγια σμπάρα.

Ἐπρεπε νὰ ἔλθει ἐν πομπῇ μὲ τῆς ὀρχήστρας ὄλαις,
φλούγκιληρον, ἄλτχρον, βόμβαρδα, γράν κασσας, μπασαθῶ-
τὸν Σάιλιρ, τὸν Κασίερη, καὶ κάθε μουσικάντη, [λαις,
κι' ἀνοικιαστὴ δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήσατε καρότσα,
ἀφοῦ μεγάλον ἀρχηγὸ κῦτταζετε γαλάντη,
ποῦ ζῆρετε πολὺ καλὰ πῶς τοῦ βαστοῦν τὰ κότσα.

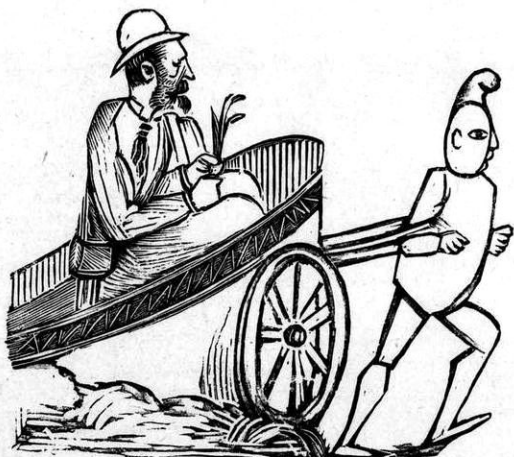
Ἐπρεπε νὰ μοῦ φέρετε κατὰχρῶσο ἀμαξί
μαζὶ μὲ τίσορ' ἄλογα κῆμας ἐμὲ ψηλά,
μὲ τὴν μεγαλοπρέπεια ὁ κόμος νὰ τρομάξῃ
καὶ νὰ στουτήρουν καθινὸς σαλιέρη τὰ μαλά.

Ἐπρεπ' ἐκ βάρθρον νὰ σεισθῇ ὀλόκληρος ἡ χώρα
κι' ὄλοι σας νὰ μὲ βάνετε μ' ἀμίτρητα μπουκέτα,
κι' ὄχι νὰ μοῦλθετε καὶ σῆς μὲ μὴ κλαπαδόρα
καὶ ὄσο παληοτέρηρα καὶ ψυροκλαρινέτα.

Ἐπρεπε νὰ μὴν κάνατε καθῶλο χωρατάδες
καὶ τούτ' ἡ φέστα τραντακτὴ καὶ φιογούρτῃ νάναι,
γιὰ νὰ μὴ γράψουν καὶ μὴν 'ποῦν καμπόσοι φαφακατάδες
ὅτι κι' αὐτοὶ ποῦ κουβαλοῦν τὴν Πρόδοσ πεινάει.

Ἄλλοτε νὰ προσίχτετε 'στῆς φέστας μὰς καλλίτερα
καὶ θάχουμε τραχάματα 'στὸ μέλλον μεγαλήτερα.
'Ἐκ μέρους μου ἀλύπητα παραδέξ νὰ σκορπῆτε
γιὰ νὰ μὴν κάνωμε κι' ἡμεῖς τόνους μὰς σαλάτα,
καὶ τώρα σὰς παρακαλῶ 'στὸ σπῆτι νὰ μὲ πάτε
γιὰ νάδω 'στὸ μπαλονὶ μου ν' ἀρχίσω τὴν παρλάτα,
τὸ παροῦλόν μου πρόγραμμα ν' ἀκούσῃ ὁ καθεὶς,
νὰ πάρη κάθω κι' ὁ λαὸς ὁ τόσον πλανηθεῖς.»

(Ἐπε κ' ἡμείως ἐναψῆν δὲ φώσφορα τρομάρα,
ὅμως δὲν ἐρεγγαν καλὰ κι' εἶκναι τὰ γρουσουζικά,
κι' οἱ κορυβαῖοι τοῦ χοροῦ κι' ἡ σάρκα μὲ τὴν μάρω
ἐνθουσιώδεις ἐσκοῦαν εἰμπρός, ἀβάντι μουζικα.)
κι' ἡ κλαπαδόρ' ἀσθμαίνουσα ἐφύσα κι' ἐξέφύσα
καὶ μὰ καὶ ὄλο 'στὸ σπῆτι του τὸν πῆγαν ὀλοῖσα,
καὶ 'στὴν αὐλὴ του χῆμηξαν οἱ συνοδοὶ του ὄλοι
καὶ τὸν τεαλαπακῆσαν πολλοὶ τὸν περιβόλι,
κι' εἶκνους 'στὸ μαρμαρίνο μπαλονὶ του φανεῖς
τοιαῦτα ἐρητόρευσε μετ' ἠχηρὰς φωνῆς.)

Κ.—Λαί πεσοί και κόκκαλο και κάτισχο δαμάλι,
ξίρι ψημίε, σκελετί, βρασιμίε μπακαλιάρε,
που κρατεί συνήθεια να σέ καλούν χαμάλη,
μουδιάσε τὰ πόδια σου και νέο δρόμο πάρε.
Εί γαιρετώ πανύψηλος από του ύψηλού
ή' αν έχρη κόκκον γνώσεως μὴν ἀγαπᾷς ἄλλου.

Λαί μου, μόνη σκίψις μου και μόνη μου κολλήγα,
τὸ προγράμμα μου ὄποιος 'δὴ τὸν παίει τρία κι' ἕνα,
μὴ εἰς ὄποιο μέρος 'κάθισα κι' εἰς ὄποιο μέρος 'πῆγα
κατάλαβα πῶς ὁ λαὸς τρελλαινεται γιὰ 'μένα.
Γιδοχαίς τρικούβερταις, και πού να σὰς τὰ λέω ;...
ἴπτε στιγμή δὲν ἐπαψα τὴν τύχη σου να κλαίω.

Λαί μου, κύτταξε καλὰ πρὸς τοῦτον τὸν ἐξώστην
τὸν ὄρης τὸν ὑψηλότερον ἐξ ὄλων λαοσώστην.
Ὁ κύτταξε τὸ μπόι μου πόση φιγούρα κάνει !...
ἴπτε· εὐθὺς 'στὸν κόρρο σας κανεῖς μὴ μὲ βακάνη.

Ποῖς ἀσίχνης σάν κι' ἔμινε
'στό παζάρι περπατῖ
μὲ δὴ χίρια κρεμασμένα
και σακκούλα ὄναθα ;

Κι' αν συμφοραῖς ἡ μοῖρα σου 'στὴς συμφοραῖς σωριάζῃ
ἴπτε πῶς τὰ μάτια σου, μὴν εἶσαι μπονταλάς,
και σήμερα 'στό χάλι σου μονάχα σὺ ταιριαζῖ
κοτῆμ Σωτήρας σάν κι' ἐμέ, κοτῆμ κρεμανταλάς.
ἴπτε σφικταγκάλιασε δὲ φρόνον τὰ μεράκια...
ἴπτε ὁ Σωτήρας κι' οἱ ἄλλοι Σωτηράκια.

'Ω προσφιλεῖς ἑταῖροι μου και Προοδευτικοί,
ὄταν κι' ἔμεις καμμιὰ φορά τῆς πείνας θὰ φορᾶμε
θὰ βλέπτε τὸ μπόι μου τὸ μίγα νηστικὴ
και θὰ μοῦ λίτε : «ἀρχηγέ, κατίθα γιὰ να φάμε».

'Ω προσφιλεῖς ἑταῖροι μου, καθεὶς βεθαίως ξίρει
πῶς ὄμο πῆρας ἕκαστος ἐκ τῶν ἀνθρώπων ξίρει.
Τοῦτο κι' ἐγὼ σκεφθεῖς καλὰ 'στους σημερον σεισμούς
μὲ δὴ σπουδαίους ἐρχομαι προὔπολογισμούς,
τὸν ἕνα μὲν ἀπὸ 'μπροστά, τὸν ὄ' ἄλλον ἀπ' ὄπισω,
κι' ὄλους σας κατακέφαλα μὲ τούτους θὰ κτυπήσω.

Πολλὰ περὶ τῆς νόσου μας διαθρολλοῦνται φήμα,
γνωρίζεις δὲ και σὺ, λαί, πού τώρα τὰ κορόνεες,
ὄτι μὲ πᾶλλα κι' ἔκτακτος ἀρχαιολόγος εἶμαι
κι' ἐρώτησα τὸ παλαιὸν μαντιὸν τῆς Δωδώνης,
ἐκείνο δὲ μ' ἀλάνθαστον μ' ἐπρότρειψε χρησμοῦν
'στὴν σύνταξιν τῶν ὄμο μου προὔπολογισμῶν,
μεγάλαι δὲ γι' αὐτοὺς τοὺς ὄμο μοῦ προσγελοῦν τιμαὶ
και τὸ γνωστόν σας αἰνίγμα θὰ λίτε και γιὰ 'μέ :
«εἶναι κι' ἕνα βαρλακί
πούχει ὄμο λογίῶν κρεσάκι.»

Ζήτω λοιπὸν, ἀθάνατε λαί τῆς πρωτευούσης,
κι' ὄλους τοὺς ἄλλους αἰθωρεῖ πατόκορρα να λούσης...
τοῦ Καραπάνου μοναχὰ τὸ νέον κόμμα ζήτω...
ἡ φέστα μας 'τελειώσε, λα μουζικα φινίτο.

Μὰς εἶχε στήσαι πρὸ καιροῦ ἡ Πρόδος καρτίρι
κι' ἐγὼ δὲν τὴν μωρίστηκα να τῆς γλυκομιλήσω.

BR
-
F

18

μά τώρα σὰς παρακαλῶ, πολυπληθεῖς εἰταίροι,
νᾶλθουν οἱ μουσικάντηδες γιὰ νὰ νὰ τοὺς ἱερόφλησω.»

(Εἶπε κι' ὁ ῥήτωρ Φασουλῆς διέσχισε τὸ πλῆθος
κι' ἔτσι τὸν προσεφώνησε μὲ φλόγα καὶ μὲ στήθος :)

Φ. — Ὁ σὺ, μεγάλε ἀρχηγέ, ὁ περιπλανηθεὶς,
ἔκου κι' ἐμὲ παρακαλῶ πρὶν πρὸς νὰ κοιμηθῆς.
"Δὲν καὶ μεγάλαι κατ' αὐτὰς μ' εὐρῆκαν συμφοραὶ
κι' ἀρρώστιας ἡ κόρη μου καὶ σὰν χαμένα τάχα,
ἄλλ' ὅμως μοῦπε μιά φωνὴ ἀτὶ κάθισαι, μωρέ,
καὶ θέρνεται καὶ θλίβεται καὶ χάσκει σὰν τὸν χάχα :
Ὁ Καραπάνος ἔβρασε, προφήτης ἱμπνευσμένος,
κι' ἄν κινουνοῦ ἡ κόρη σου, καὶ σώζεται τὸ γένος.

Καὶ μ' ἄλα μου τὰ βράσκανα καὶ τοὺς περισπασμούς
ἦλθα νὰ δῶ τοὺς δύο σου προὔπολογισμούς,
καὶ σταίτε τους 'στους δανειστάς ν' ἀνοίξουν τὰ στραβά των
καὶ βλέποντας τὴν τέχνη σου ν' ἀλλάξουν τὸν χάρβα των.

Κανεῖς αὐτὸ τὸ κόλπο σου δὲν τῶγε καταλάβει
κι' ἔξουσαμε ταλαιπωροὶ καὶ μακρῆς φτώχειας σκλάβοι·
μὰ τώρα πᾶ κι' ἡ πίστις μας δὲν νοθεῖ κλονισμούς,
τίποιος ἀνίλιπτος ντουμπλὲς κάθε μιλὰλό γανώνει,
κι' ὅπῳτα δύο φέρωμεν προὔπολογισμούς
ποτέ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σκάσωμε κινῶνι.

Μὲ τὸν ὄϊκό σου ἐρχομὸ Ἀνάστασις ἐμῆρισε
κι' οἱ ποτικοὶ κι' ἀσκάθαροι δὲν τρέγουν 'στὰ Ταμεία...
φύγε καὶ πάλι μὴ στιγμὴ κι' ἀμείσως ξαναῦρισε
γιὰ νὰ σοὶ γίν' ὑποδοχὴ ἀκόμη κι' ἄλλη μίσι.

Μὲ φίστασι ἄς ζιππᾶζεται τῶν Ἀθηνῶν ἡ γῆ.
ἄς σηκωθοῦν καὶ δευτεροὶ καὶ τρίτοι ἀρχηγοί,
ἄς φέγουν, ἄς ξανάρχωνται, ἄς γίνῃ πατατράκκα,
ἄς πέρτρη κι' ἓνα μάσκουλο, ἄς πέρτρη καὶ μὴ τράκκα,
γιὰ νὰ διασκιδᾶζωμε κι' ἐμῆσι οἱ χασομῆριδες,
νὰ βροῖκουν 'στῆς ὑποσχάσις δουλιεῖ κι' οἱ καρποσῆρῆδες,
κι' αὐτὸς ὁ ὄσμωρος λαὸς ὀλίγων ν' ἀνασάνη,
ποῦ γλώμωρισαν τὰ μούτρα του ὡσὰν τὸ κουρσάνι,
νὰ λέγη οἱ καθ' ἐκὐτὴν ἡ ἠροφιλιῆς Εὐρώπη :
εμωρέ γιὰ νᾶχουν ὄρεξι νὰ κάνουν πανηγύρι
βεβαίως μὰς κορόιδεψαν πῶς εἶναι χρειακότοι
καὶ φαίνεται πῶς οἱ Ρωμηοὶ τὸν ἔχουν τὸν Ἀργύρη.»

Ἐπὶ μονάχα μὴ φορὰ τὰ σκέλια σου ν' ἀνοίξῃς
μ' ἓνα καὶ μόνο σάλτο σου τοὺς νᾶνους θὰ τοὺς πνίξῃς,
καὶ μὲ τῆς ὀδο μεταίταις σου καὶ μὲ τὸ ἄστε ντοῦχ
δλα θὰ γίνου ἀρτια, τῆς Ἀρτας Γαργαντοῦ.

Κι' ἐγὼ μὲ φαρινιὸν ὄξυ τὴν κεφαλήν μου βάνε
Ξεχνῶ τῆς διεφθερίτιδος τὰς βρωμερὰς μεμβράνας.

κι' ὑπὲρ χιόνα λευκανθεῖς προσέρχομαι κοντὰ σου
καὶ φέρον εὐλαβῆ τελῶ 'στὴν Ἰψηλότητά σου.

"Ὀλον, Πανυψηλότατε, σ' εὐγνωμονεῖ τὸ γένος,
μὰ πῆγαίνι νὰ κοιμηθῆς γιὰτ' εἶσαι κουρασμένος.
Μὲ τούτα τὰ ταξίδια σου καὶ τὰς περιπλανήσεις,
τοὺς λόγους τοὺς πενταρίκους καὶ τὸσας συγνήσεις
μοῦ φαίνονται τὰ μούτρα σου πῶς εἶναι γιὰ σιδίρωμα...
σ' ἀρίνω... ὕπνον ἔλαφρον... γειά σου... καλὸ ζημιέρωμα.

Εὐχαριστήριον θερμὸν πρὸς δύο ἱατροὺς ἡμῶν.

Λοιπὸν τὸν Λαμπαδαῖρον, τὸν ἱατρὸν καὶ φίλον,
δι' ὄσην εἰδεῖς στοργὴν, εὐγένειαν καὶ ζῆλον
'στὴν ἀσθινοῦσαν κόρην μας ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας
ὡς ποῦ τὴν ἐλευθέρωσι ἀπ' ὄλας τὰς διεφθερίτιδας,
κι' ἡ διεφθερίτις ἔφυγε 'στὸν "Ἐξω ἀπ' ἐδῶ,
ποῦ μ' ἔκανε τὰ κατασὰρ καλλιὰ μου νὰ μαδῶ,
αὐτὸν ἵπου συνίγραψε μὲθ' ὕρου γλαφυροῦ
κι' ἓνα σπουδαῖον δι' αὐτὴν βιβλίον πρὸ καιροῦ,
ἔξ ὄλας τῆς καρδίας μου θερμῶς εὐχαριστῶ
κι' ὡς ἱατρὸν παρήγορον πρὸς ὄλους συνιστῶ.

Μὰ τί νὰ πῶ καὶ τοῦ γωστωῦ καὶ προσφιλοῦς Καμπάνη,
τοῦ τακτικοῦ μου τοῦ γιατροῦ, ποῦ θαύματα μὰς κάνει :
Παίζει τῆς διεφθερίτιδος 'στὸ πῶ μικρὸ τοῦ νύχι
κι' εἶναι καὶ καλοπόδαρος καὶ σοῦχει μίσι τύχη !...
μόλις τὸν ὄση μικρότιον ἀμείσως κκακάρωνι
κι' ὄπου πατεῖ τὸ πόδι του ὁ Χάρος δὲν φτρῶνεται.

Καὶ ὀλίγας ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐνὼ πολὺς ἐπικρατεῖ 'στὰ γραμμάτια μας σάλος
κι' ὁ τρίτος τόμος κατ' αὐτὰς ἐβγῆκε φιλοκάλης
μιάς μεγάλης Κε β ω τ ο Ὑ Ν ε ο ε λ λ η ν κ η ῆ ς,
χρησίμου δι' ἀπάρκατος καὶ γουπεντικῆς,
μὲ ποιητῶν καὶ μὲ πεζῶν Ἑλλήνων ἀποσπάσματα,
σοφίας καὶ μαθησῶς καὶ τέχνης ἀπαυγάσματα.
Ὁ Βλαδαίνης ἐγραψέ, ποῦ τὸν γνωρίζουν ὀλι,
διδάσκει δ' ὡς Κεθρηγητῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει,
καὶ 'στους Γεράρδους θᾶβρετε κι' αὐτὸν τὸν τρίτον τόμον.
εἰκοστῆρις νούμερο, 'στὸ Μαχμουδιὲ τὸν ὄρμον.

Ὁ Π ρ ὀ ε δ ρ ο ς τοῦ Βῶκου, πολιτικὴ σελίς,
ὄπου μετ' ἀπληστίας ὁ ἀνάγνωσθῆ πολλῆς,
πρωτότυπον βιβλίον, ζωῆς καὶ σπρίγους πλήρης,
ποῦ τόσο παρελαύνουν συγχρόνως χαρακτῆρας,
γραφῆν μὲ νέον ὕρος κι' εἰς ἄκρον γλαφυρὸν...
πωλεῖται εἰς τοὺς ὄρμονες, μὲ χάνετε καιρὸν.

